

Arrest

nr. 254 700 van 19 mei 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 februari 2021 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 februari 2021 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is op 1 augustus 2018 via Nederland de Schengenzone binnengekomen met een visum type C voor kort verblijf.

Op 29 maart 2019 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn broer, van Spaanse nationaliteit. Op 20 september 2019 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf

van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker geen annulatieberoep in.

Op 11 oktober 2019 dient verzoeker een tweede aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn broer, van Spaanse nationaliteit. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen neemt op 4 februari 2020 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker geen annulatieberoep in.

Op 16 april 2020 dient verzoeker een derde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn broer, van Spaanse nationaliteit. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen neemt op 4 september 2020 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker geen annulatieberoep in.

Op 2 oktober 2020 dient verzoeker een vierde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn broer, van Spaanse nationaliteit. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 10 februari 2020 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker geen annulatieberoep in.

Op 10 februari 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam : H. voornaam : R.

geboortedatum : (...)1996 geboorteplaats : Oulad Boubker

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias;

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 10.02.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan met zijn Spaanse broer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 29.03.2019, werd geweigerd op 20.09.2019. Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend op 01.10.2019 met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze weigering. Op 11.10.2019 en op 16.04.2020 diende betrokkene een tweede en een derde keer een gezinshereniging aan met zijn Spaanse broer. Op 04.02.2020 en op 04.09.2020 werden deze aanvragen in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad

Antwerpen afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene niet binnen de 3 maanden na de aanvraag documenten voorlegde met betrekking tot het ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. Op 02.10.2020 diende betrokkene een vierde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene kwam op 01.08.2018 via Nederland de Schengenzone binnen in het bezit van een visum C geldig voor kort verblijf, maar keerder sedertdien niet meer terug naar Marokko.

Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan met zijn Spaanse broer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 29.03.2019, werd geweigerd op 20.09.2019. Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend op 01.10.2019 met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze weigering. Op 11.10.2019 en op 16.04.2020 diende betrokkene een tweede en een derde keer een een gezinshereniging aan met zijn Spaanse broer. Op 04.02.2020 en op 04.09.2020 werden deze aanvragen in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene niet binnen de 3 maanden na de aanvraag bewijs ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. Op 02.10.2020 diende betrokkene een vierde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in 2017 en opnieuw op 01.08.2018 de Schengenzone binnenkwam in het bezit van een visum C, afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko, met oog op familiaal bezoek in Nederland, op uitnodiging en met garantie van, niet de referentiepersoon, maar wel ene L. E. A., (...) 3, Utrecht. Deze gegevens zijn tegenstrijdig met betrokkenes bewering als zou hij voorafgaandelijk aan zijn komst naar België onvermogen en ten laste van de referentiepersoon zou zijn geweest.

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids-redelijkheid- rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vw bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

*Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:
"de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"*

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bijlage 13sexies dd. 09.10.2020) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvSt. Arrest 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n°43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3 in fine en R.v.V arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4 in fine)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor her zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE

daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010, R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De echtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat tot de administratieve een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 17 december 2020 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om de beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3) De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4) overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.206 van 11 juni 2009, punt 2.3 in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.559 van 11 juni 2009, punt 2.4 in fine).

Dat de motivering niet afdoende is blijkt ook uit het feit dat de Staatssecretaris meent dat de familieband de schoonzus is, daar waar de broer betreft.

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKENDE PARTIJ

Het inreisverbod vindt in de bestreden beslissing haar juridische basis in artikel 74/11,§1, tweede lid dat het volgende bepaalt:

Art. 74/11 §1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1. Indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of
2. En vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd

Er werd inderdaad voor vrijwillig vertrek geen termijn toegestaan en een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

De afwezigheid van de termijn voor het vrijwillig vertrek vormt in casu het probleem aangezien deze juridisch niet correct is.

Artikel 47/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te

verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

- 1. Er een risico op onderduiken bestaat, of;*
- 2. De onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;*
- 3. De onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;*
- 4. De onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;*
- 5. Het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11,§2,4°, artikel 13,§2bis,§3,3°,§4,5°,§5, of artikel 18,§2, of;*
- 6. De onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.*

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Met andere woorden; toegepaste in huidige zaak dient enkel geen termijn voor het vrijwillig vertrek te worden toegestaan indien er een risico op onderduiken bestaat.

De verwerende partij heeft onder andere betrekking tot dat punt de wet geschonden.

De beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek is NIET afdoende gemotiveerd omdat in toepassing van de voormelde bepaling enkel wordt vermeld dat er een risico op onderduiken bestaat omdat verzoekende partij niet meewerkt of heeft mee gewerkt met de overheden, maar wat geen voldoende motief is dat betrekking heeft op het onderduikrisico aangezien verzoekende partij tijdens het verhoor alle vragen die gesteld werden door de overheden heeft beantwoord.

Met betrekking tot artikel 74/14§3,1° het risico tot onderduiken wenst verzoekende partij op te merken dat verzoekende partij geen enkel motief vermeld heeft dat betrekking heeft op onderduik risico.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat in hoofde van verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat.

De memorie van toelichting omschrijft het risico op onderduiken als volgt: "feiten of handelwijzen die aan de betrokkenen kunnen worden toegeschreven of die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt"

In casu wordt door verwerende partij in de bestreden beslissing niet naar artikel 1,§2 van de Vreemdelingewet verwezen.

In die zin is er ook een schending aangezien verwerende partij dit artikel nergens in de bestreden beslissing vermeldt.

DUUR VAN HET INREISVERBOD

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoekende partij.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 3 jaar omdat hij illegaal verblijft en er bijgevolg een risico op onderduiken bestaat.

De kwestieuze alinea werd door de verwerende partij gewoonweg eenvoudig gekopieerd uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten, en is aldus niet dienend ter motivering van de duur van het opgelegde inreisverbod.

Waarom direct gekozen werd voor een termijn van 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoekende partij illegaal verblijft en werkt zonder de daartoe vereiste machtiging.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van 3 jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekende partij stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 3 jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekende partij en de duur van het inreisverbod.

De administratie blijft andermaal in gebreke kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden hebben geleid tot een beslissing om verzoekende partij een inreisverbod van 3 jaar toe te kennen.

Verzoekende partij heeft met betrekking tot de duur van het inreisverbod niet voldoende rekening gehouden met artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij heeft zijn partner van Europese nationaliteit in België wonen, van wie hij financieel afhankelijk is.

"Artikel 8 EVRM: eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8,2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat : "geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, §25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, §34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §21)

Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu is er geen toetsing aan artikel 8 EVRM.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het gezinsleven van partijen.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair-balance'-toets.

De RvV heeft in haar arrest van 13 januari 2016 met nr. 159.789 duidelijk uiteengezet dat afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dienen te gebeuren.

Bij de belangenafweging met de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming*
- De omvang van de banden in de staat,*
- De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*
- De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.*
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.*

In casu is de 'fair-balance'-toets niet gebeurd.

Het is duidelijk dat verzoekende partij in zijn motivering met betrekking tot de duur van het inreisverbod niet vermeld heeft dat hij geen familieleden in België heeft.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als het, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoekende partij de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratieve aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van drie jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële en formele motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, §1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

" §1. De duur van het in reisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2 ° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348,98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Pari. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissing omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te orden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijke en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

3.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan nu er een risico op onderduiken bestaat, waarbij de redenen om hiertoe te besluiten uiteengezet worden. Ook wat betreft de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd. De verwerende partij wijst erop dat verzoeker maar liefst vier keer vlak na elkaar in Antwerpen gezinshereniging aanvraag met zijn broer, van Spaanse nationaliteit op basis van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet. De aanvragen werden allen geweigerd. De eerste en laatste aanvraag werden geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen de weigeringsbeslissingen werd geen annulatieberoep ingediend. De gemachtigde oordeelt dat verzoeker de procedure van artikel 47/2 van de vreemdelingenwet misbruikt louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. De verwerende partij wijst tevens op gegevens in het kader van zijn visum aanvraag voor familiaal bezoek in Nederland die tegenstrijdig zijn met zijn bewering dat hij voor zijn komst naar België onvermogen en ten laste van zijn broer zou zijn geweest. Verzoeker is tevens door de stad Antwerpen aan de hand van een sefor-brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Er wordt verder nog gemotiveerd in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet waarbij de verwerende partij stelt dat verzoeker een volwassen persoon is waarvan mag worden verwacht dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer en ondanks het precair verblijf in België, dat nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn, dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van verzoeker. De verwerende partij concludeert dat uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar meer dan proportioneel is, dat uit het onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Gelet op voorgaande kan verzoeker dan ook niet dienstig betogen dat de verwerende partij niet meedeelt waarom er een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, dat de verwerende partij geenszins verduidelijkt waarom direct werd gekozen voor een termijn van drie jaar en dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. De Raad herhaalt dat betreffende de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd dat verzoeker de procedure van artikel 47/2 van de vreemdelingenwet misbruikt, louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in en dat uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar meer dan proportioneel is. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat de bestreden beslissing op *quasi* automatische wijze wordt opgelegd voor een termijn van drie jaar en dat niet wordt uiteengezet waarom deze termijn wordt gehanteerd.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijken de redenen waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd waarbij gewezen wordt op elementen die het dossier van verzoeker kenmerken en blijkt voorts ook duidelijk dat werd onderzocht of er wat verzoeker betreft omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld. In dit verband wordt duidelijk gemotiveerd dat verzoeker een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer en ondanks het precaire verblijf in België, dat nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn, dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van verzoeker. Verzoeker kan dan ook niet dienstig betogen dat de verwerende partij een inreisverbod oplegt voor drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent zijn specifieke omstandigheden, dat de administratie andermaal in gebreke blijft kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden hebben geleid tot een beslissing om hem een inreisverbod van 3 jaar toe te kennen. Verzoeker toont op zich ook niet aan dat enige andere specifieke omstandigheid die zijn zaak kenmerkt ten onrechte niet in de motivering van de bestreden beslissing is betrokken. Hij stelt in het verzoekschrift weliswaar dat hij een partner van Europese nationaliteit in België heeft, van wie hij financieel afhankelijk is maar laat na om dit concreet toe te lichten zodat hij geenszins aannemelijk maakt dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden of hierover te motiveren. De kritiek van verzoeker dat één en ander dient geconcretiseerd en sterk onderbouwd te worden, wat *in casu* niet het geval is, is dan ook niet dienstig. Hij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De Raad merkt op dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en dat het volgende bepaalt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”

Betreffende de reden van het inreisverbod

In toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd omdat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan nu er een risico op onderduiken bestaat.

Verzoeker betwist niet dat hem op grond van artikel 74/11, § 1, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een inreisverbod kon worden opgelegd omdat hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven waarbij hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Verzoeker erkent ook dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan maar betwist de motieven voor de beslissing tot afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek.

In dit verband dient de Raad op te merken dat uit artikel 74/14 van de vreemdelingenwet duidelijk volgt dat een beslissing tot verwijdering, *in casu* de beslissing van 10 februari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met het bevel om het grondgebied te verlaten, steeds een termijn inzake vrijwillig vertrek dient te bepalen, waarbij deze termijn in principe dertig dagen betreft, doch waarvan – in de gevallen voorzien in artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet – kan worden afgeweken. Artikel 74/14, § 3, laatste lid van de vreemdelingenwet voorziet dat in deze gevallen *“een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn”* wordt opgelegd. Hieruit volgt dat de verwerende partij de keuze heeft een termijn voor vrijwillig vertrek te verlenen, gaande van een termijn van dertig dagen, tot minder dan zeven dagen tot nul dagen.

Aldus blijkt dat een beslissing aangaande de termijn voor vrijwillig vertrek uit het grondgebied onlosmakelijk is verbonden met de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de ene niet kan voortbestaan zonder de andere. Een beslissing aangaande de termijn om het grondgebied te verlaten kan niet los worden gezien en afzonderlijk bestaan van de beslissing tot verwijdering op zich, en omgekeerd.

In casu blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 10 februari 2021 gepaard gaat met het bestreden inreisverbod en dat de redengeving voor het opleggen van het

bestreden inreisverbod onder meer zijn grondslag vindt in voormeld bevel, met name het ontzeggen van een termijn voor vrijwillig vertrek waardoor de gemachtigde krachtens artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, verplicht is een inreisverbod op te leggen.

De Raad stelt vast dat bij de redenen voor het opleggen van het inreisverbod onder andere wordt gesteld dat er een risico op onderduiken bestaat. Dit betreft echter enkel de herhaling van de motieven van de bijlage 20 waar uiteengezet wordt waarom het bevel niet gepaard gaat met een termijn voor vrijwillig vertrek overeenkomstig artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, de reden waarom *in casu* een inreisverbod wordt opgelegd.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de motieven van de bijlage 20 en meer specifiek naar de motieven voor het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek overeenkomstig artikel 74/14 van de vreemdelingenwet en deze betwist, wijst de Raad erop dat de bijlage 20 niet het voorwerp is van huidig beroep dat beperkt is tot de bijlage 13*sexies*. De Raad stelt aldus vast dat het voorwerp van het beroep beperkt is tot het inreisverbod van 10 februari 2021. De beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 10 februari 2021 maakt derhalve niet het voorwerp uit van onderhavig verzoekschrift. Kritiek gericht tegen de bijlage 20 is niet dienstig daar dit aldus gericht is tegen de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en niet tegen de *in casu* bestreden beslissing.

Verzoeker kan zijn kritiek tegen de redengeving voor het opleggen van het bestreden inreisverbod (voor het vrijwillig vertrek werd geen enkele termijn toegestaan) enkel nuttig laten gelden indien hij het geëigende rechtsmiddel aanwendt tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 februari 2021, dat gepaard gaat met het bestreden inreisverbod, *quod non in casu*. De Raad stelt vast dat verzoeker nagelaten heeft een beroep in te stellen tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 februari 2021. Nu verzoeker heeft nagelaten om een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met het bevel om het grondgebied te verlaten, kan hij voor zichzelf geen bijkomende beroepsmogelijkheid creëren door zijn kritiek met betrekking tot het bevel met afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek te laten gelden in het kader van het thans bestreden inreisverbod.

Een schending van artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet kan dan ook niet worden weerhouden. Om de hierboven vermelde redenen kan de Raad niet anders dan vaststellen dat dit onderdeel van het middel geen betrekking heeft op het bestreden inreisverbod. Dit onderdeel is dan ook onontvankelijk.

Betreffende de duur van het inreisverbod

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*".

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.*" (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft aldus, gelet op artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en een specifieke motivering hieromtrent dringt zich op (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2014, nrs. 272.898 en 227.900).

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing betreffende de duur van het inreisverbod het volgende wordt gemotiveerd: *“Betrokkene kwam op 01.08.2018 via Nederland de Schengenzone binnen in het bezit van een visum C geldig voor kort verblijf, maar keerder sedertdien niet meer terug naar Marokko. Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan met zijn Spaanse broer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 29.03.2019, werd geweigerd op 20.09.2019. Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend op 01.10.2019 met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze weigering. Op 11.10.2019 en op 16.04.2020 diende betrokkene een tweede en een derde keer een gezinshereniging aan met zijn Spaanse broer. Op 04.02.2020 en op 04.09.2020 werden deze aanvragen in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene niet binnen de 3 maanden na de aanvraag bewijs ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. Op 02.10.2020 diende betrokkene een vierde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.*

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in 2017 en opnieuw op 01.08.2018 de Schengenzone binnenkwam in het bezit van een visum C, afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko, met oog op familiaal bezoek in Nederland, op uitnodiging en met garantie van, niet de referentiepersoon, maar wel ene L. E. A., (...) 3, Utrecht. Deze gegevens zijn tegenstrijdig met betrokkenes bewering als zou hij voorafgaandelijk aan zijn komst naar België onvermogen en ten laste van de referentiepersoon zou zijn geweest.

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoeker niet voorhouden dat de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, dat niet wordt verduidelijkt waarom direct werd gekozen voor een termijn van drie jaar, dat op quasi automatische wijze een inreisverbod wordt opgelegd voor de termijn van drie jaar en niet wordt uiteengezet waarom deze termijn wordt gehanteerd.

Evenmin kan hij, gelet op de motieven betreffende de duur van drie jaar van het inreisverbod, dienstig betogen dat de verwerende partij een inreisverbod voor drie jaar oplegt zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker, dat de administratie andermaal in gebreke blijft kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden geleid hebben tot een beslissing om hem een inreisverbod van drie jaar toe te kennen. De Raad herhaalt dat er wel degelijk gemotiveerd wordt waarom de verwerende partij het nodig achtte verzoeker een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. De Raad benadrukt dat de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten meespelen dat verzoeker de procedure van artikel 47/2 van de vreemdelingenwet heeft misbruikt. De Raad herhaalt dat uit de motivering van de bestreden beslissing ook duidelijk blijkt dat werd onderzocht of er, wat verzoeker betreft, omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dat dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld. In dit verband wordt duidelijk gemotiveerd waarom de relatie met zijn broer niet als dusdanig wordt weerhouden.

Hij toont met zijn betoog niet aan dat de motieven omtrent de duur van het opgelegde inreisverbod foutief dan wel kennelijk onredelijk zijn noch dat het geheel van voornoemde motieven niet afdoende zou zijn om een inreisverbod van drie jaar op te leggen, te begrijpen.

Verzoeker voert vervolgens de schending aan van artikel 8 van het EVRM en wijst erop dat zijn partner in België woont en dat hij financieel afhankelijk is van haar.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk gesteld dat verzoeker een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer en ondanks het precare verblijf in België, dat nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Verzoeker slaagt er ter gelegenheid van zijn verzoekschrift niet in om deze motieven te weerleggen noch toont hij aan dat er *in casu* sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen hem en zijn broer. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. Nu er *in casu* geen sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn broer, kan het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet worden aangenomen.

Door louter te beweren dat er in België een partner woont, van wie hij financieel afhankelijk is, maakt verzoeker dit niet aannemelijk. Hij voegt geen stavingstukken toe aan het verzoekschrift noch blijkt het bestaan van deze ‘duurzame’ relatie uit de stukken in het administratief dossier. Verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk dat hij een beschermingswaardig gezinsleven met zijn broer of een partner heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM. Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM met voornoemde personen, minstens toont de verzoeker het bestaan hiervan niet aan, diende en dient dit niet in overweging te worden genomen en diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen disproportionaliteit tussen het algemeen belang en het belang van het individu, minstens toont verzoeker dit niet aan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot het opleggen van het bestreden inreisverbod van drie jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Verzoeker laat na uiteen te zetten op welke wijze artikel 41 van het Handvest, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel zijn geschonden door de bestreden beslissing waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN